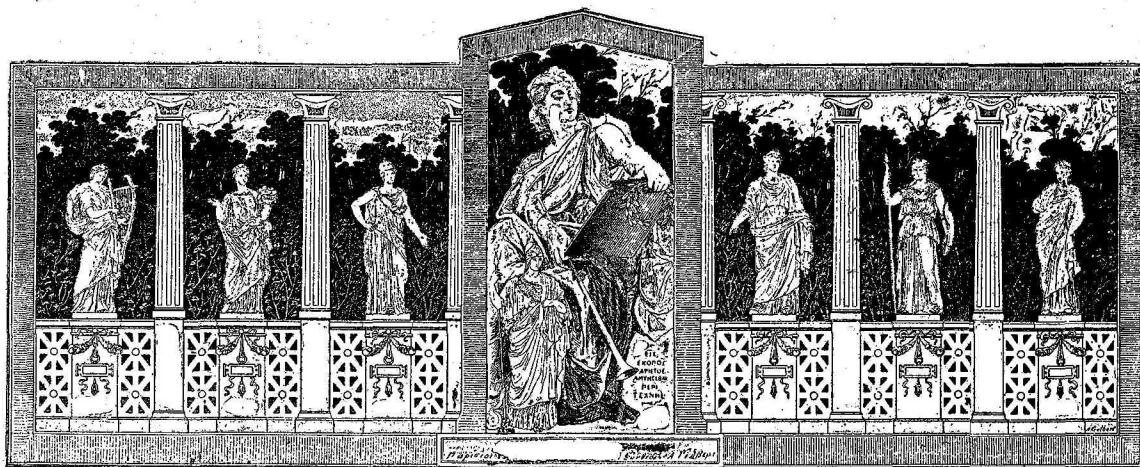

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ★

ΣΚΟΤΑΔΙ

Κάποια Σκιὰ μεγάλῃ
ἐσκλάβωσε τὸ φῶς
καὶ ἀνοίγει μαύρῃ ἀγκάλῃ
τοῦ Σκότους ὁ θεός.

Καὶ τῆς ψυχῆς οἱ πόθοι
ξυπνᾷν, ζητοῦνε φῶς,
— ἄχ! τῶν Μοιρῶν τί κλώθει
ὁ ἀκοίμητος χορός! —

Τὰ μάτια εἶναι κλεισμένα
τὰ μάτια τῆς ψυχῆς,
καὶ τὰ φτερά δεμένα
σὲ μιὰ γωνιά τῆς γῆς.

Μὰ ἀκοίμητῃ ἡ Σκέψις
βαθειὰ μέσα στὸ νοῦ
ζητᾷ νὰ βασιλέψῃ
στὰ πλάτῃ τ' οὐρανοῦ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— ὦ πεταλούδα ὀλόλευκη,
ποῦ ἀνοιχτόφτερον γοργοπετᾶς,
καὶ πότε στ' ἄνθη χαμηλώνεις
καὶ τὰ λουδούδια χαιρετᾶς,

Μὴν εἶσαι ἀγάπῃ ἀπόκοσμη
ποῦ σὲ ὠνειρεύτηκε ἡ ζωὴ μου;
— Ἡ Μοῖρά σου εἶμαι, ὦ Ποιητή,
σὰν τ' ὄνειρό σου εἶναι ἡ ζωὴ μου.

Ο ΦΑΟΥΣΤ

Οἱ καιροὶ ποῦ περάσανε
τὰ μαλλιά του τ' ἀσπρίσαν
καὶ τὴ φλόγα τῆς νιότης του
μιὰ γιὰ πάντα τὴ σβύσαν.

Μὲ μελέτην ἀκούραστη,
μὲ ἀκατάπαυστη σκέψι,
λὲς καὶ ἔμπόρεσε ἀπόμακρα
τὸ θεῖο φῶς ν' ἀγναντέψῃ.

Μὰ ἓνας πόθος ἀπλήρωτος
σιγάλα τὸν μαραίνει...
— ὦ ζωὴ, ξαναδῶσέ μου
τὴ νιότη τὴ χαϊμένη!

ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

Ὁ ἥλιος ἀπ' τὸν οὐρανὸ
τὴ λάμπῃ του σκορπίζει
σὰν ἕναν ἥχο φωτεινὸ,
φωνὴ ποῦ λαμπυρίζει.

Τ' ἄνθη σκορπίζουν εὐωδιὰς
στὸ πρωῒνὸ ἀγέρι,
σὰν ἀπὸ οὐράνια μέρη
νὰ πέταξαν ψυχές.

Καὶ τὰ πουλάκια κελαῖδοῦν
στὰ δέντρα τ' ἀνθισμένα,
θαρρεῖς πῶς τὸ καθένα
ψάλλει μιὰ προοδευχὴ.

Καὶ σμίγουν ἄπειρες φωνές
— ψυχές λαχταρισμένες —
σὰν μελωδίες χαϊμένες
οὐράνιας μουσικῆς.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΗΓΟΥΡΟΣ

